

Edukacija braće je oduvek bio zadatak broj jedan za sve nas. Prvenstveno edukacija u funkciji moralnog i etičkog usavršavanja, ali i edukacija koja podrazumeva upoznavanje sa istorijom slobodnog zidarstva. Tom cilju posvećen je prvi tekst u Sirijusu broj 8.

Drugi tekst je nešto savim novo. Originalna ideja izneta na jednostavan i razumljiv način. Na tragu je jedne druge misije slobodnog zidarstva kojoj se neprekidno i iznova vraćamo. To je pružanje odgovora na neka pitanja koja muče čoveka od kada je postao svesno biće. Kako objasniti svet koji nas okružuje i kako sebe postaviti u ispravan odnos prema okruženju. Ovim problemima neprekidno se bavi većina društvenih i prirodnih nauka. Armija mislioca vekovima pokušava da dođe do zadovoljavajućih odgovora. Naš brat je kroz ovaj tekst dao svoj lični doprinos ovoj temi. Koliko je bio uspešan, procenićete sami. Za svaku pohvalu je hrabrost ali i predznanje potrebno da se čovek upusti u jedan ovakav poduhvat.

Njemu sve čestitke a vama preporuka da tekst obaveuzno pročitate!

Sadržaj:

■ “Osnivanje Vrhovnog saveta Srbije”	2
■ “Tarzan i tamna materija”	6

OSNIVANJE VRHOVNOG SAVETA SRBIJE

U Srbiji su do početka Prvog svetskog rata radile sledeće lože:

Loža *Svetlost Balkana*, Beograd (1876-1882)
Loža *Srpska zadruga*, Beograd (1881-1882)
Loža *Sloga, Rad i Postojanstvo*, Beograd (1883-1940)
Loža *Pobratim*, Beograd (1890-1940)
Loža *Nemanja*, Niš (1892-1914)
Loža *Ujedinjenje*, Beograd (1909-1914)
Loža *Šumadija*, Beograd (1910-1940)

Do aneksione krize, 1908. godine, one su uglavnom radile pod zaštitom Velike lože Ugarske, a tada je došlo do raslojavanja. Posle odbijanja zahteva lože *Pobratim* da Velika Loža Ugarske interveniše u korist opravdanog protesta protiv aneksije Bosne i Hercegovine kod svih velikih masonskih vlasti sveta, uz podršku Vrhovnog Saveta Rumunije, loža *Pobratim* se izdvojila ispod zaštite mađarske velike lože i proglasila nezavisnom. Uz svesrdnu podršku rumunskog Vrhovnog Saveta i njegovom odlukom br. 5, od 10. marta 1909. proglašen je i otvoren *Kapitel - Ružin Krst* (Rose Croix) u Dolini Beograd.¹

Na osnovu "Patenta" o obrazovanju *Kapitela*² o radu slobodnih zidara 18. stepena, 22. aprila 1909. godine izvršen je i izbor oficira *Kapitela*. Izabrana su braća:

Jovan Aleksijević 30°	predsednik Kapitela Athirsata;
Manojlo Klidis 30°	zastupnik predsednika;
Petar Šreplović 18°	vitez I nadzornik;
Miloš Valozić 18°	vitez II nadzornik;
Petar Pačić 18°	vitez besednik;
Dimitrije Janković 18°	vitez kancelar;
Dimitrije Mijalković 18°	vitez ekspert i
Milutin Perišić 18°	vitez rizničar.

Na istom radu odlučeno je da se sastanci *Kapitela* održavaju devet puta godišnje, i da ubuduće (citiram):

...treba davati otpust braći naše lože koja ga budu tražila da bi se mogla afitlovati u ložu 'Ujedinjenje' koja je otoič osnovana.³

¹ Zapisnik o I radu *Kapitela* u Dolini Beograd na dan 22. april 1909. Arhiv Jugoslavije, Fond 100 (Masoni)

² Kapitel (Kapitol) ili Suverena Skupština radi na stepenima od 15 do 18.

³ Arhitektonska tabla sa rada *Kapitela* od 22. aprila 1909.

Osnivanje Kapitela, organa visokih stepena sa pravom donošenja odluka koje su obavezne za lože sa jovanovskim sistemom, prema slobodnozidarskoj konstituciji, otvorilo je put ka konačnom osamostaljivanju i formiranju potpuno nezavisne Velike lože, odnosno Vrhovnog saveta Srbije. Iz sačuvanih zapisnika o radu *Kapitela* stiče se nešto potpunija slika o značaju i sadržaju njegovog rada.

Već na drugom radu Kapitela, koji je dobio ime *Srbija*, raspravljalo se o predlogu braće Petra Šreplovića i Dimitrija Jankovića da se nađe način izmirenja sa braćom Sretom Stojkovićem i Đokom Milovanovićem. Posle debate u kojoj su učestvovali svi prisutni odlučeno je (citiram):

*...da ako imenovana braća žele da postanu članovi Lože Pobratim, oni sami treba da postupe redovnim putem i načinom.*⁴

Da je ovaj zaključak konsekventno sproveden, svedoči i zapisnik o radu Kapitela od 8. februara 1910. godine, kada brat Jova Aleksijević, misleći da će pogoditi opštu želju braće predlaže da (citiram):

“...izaberemo večeras na radu I stepena našega časnog starešinu, Sretu Stojkovića za počasnog starešinu Lože Pobratim. On ima neosporno vrlo velikih zasluga za osnivanje Lože Pobratim kao i za slobodno zidarstvo uopšte.”

Prema zapisniku, njegov predlog je sa oduševljenjem usvojen. Pored Stojkovića i Đorde Milovanović je, posle razgovora koji su objavljeni sa njim, ponovo postao jedan od stožera srpskog slobodnog zidarstva.

Još prilikom donošenja odluke da se loža *Pobratim* odvoji od Velike lože Ugarske, zbog njenog negativnog stava oko zahteva srpskih masona povodom aneksije Bosne i Hercegovine, bila je prisutna i inicijativa da se srpski slobodni zidari stave pod zaštitu francuskog Velikog Orijenta i to na inicijativu Francuza. Takav radikalni raskid sa Simboličkom velikom ložom Ugarske bio je povoljno tlo za formiranje lože *Ujedinjenje*, koja je, februara 1909, formirana pod zaštitom Velikog orijenta Francuske. Jedan broj članova lože *Pobratim* dobio je časni otpust i formirao ovu novu ložu. Najagilniji u afirmisanju rada lože *Ujedinjenje* bio je njen starešina Vasa Jovanović. Loža *Pobratim* pružala je punu podršku radu nove radionice, u čije članstvo je primljen i tadašnji francuski ambasador u Beogradu, Leon Dekoa.

Zatim, Loža *Pobratim* bila je matica loža i za ložu *Šumadija* koja je osnovana aprila i svečano osvećena 7. jula 1910. godine. Iako je *Šumadija* formalno bila pod zaštitom Velike lože Hamburga, izuzetno dobro je saradivala i koordinirala rad sa ložom *Pobratim*. Bez obzira na to što je *Pobratim* bio jedina radionica nepokrivena zaštitom neke velike lože i što je proglašena samostalnom radionicom uz podršku Velike lože Rumunije, zajednički rad, planiranje aktivnosti i saradnja te dve lože manifestovale su specifičan bratski pristup srpskih masona u to vreme.

Treba napomenuti da je loža *Ujedinjenje*, koja je obrazovana početkom 1909. godine, imala velikih problema u prvoj godini rada. Na radu Kapitela, 1. marta 1910. godine, brat Miša Cukić saopštava da je (citiram):

“...ovih dana razgovarao sa bratom Vasom Jovanovićem, iz lože 'Ujedinjenje' i tom prilikom mu se brat Vasa žalio na prilike u njihovoj loži. Rekao je da tamo niko ništa ne radi, table od jesenas nisu još napisane, računi nisu sređeni, a na radove niko i ne dolazi, pa se on, brat Vaša, nosi mišlju da njihovu ložu ugase.”

Posle rasprave u kojem su učestvovali svi prisutni, odlučeno je (citiram): *...da se izvesti i umoli časni starešina Lože 'Ujedinjenje', da pozove njihovu braću časnike, da sa nama održe jedan majstorski sastanak, da se ovo važno masonsko pitanje razmotri.*

Pored toga loži *'Ujedinjenje'* je, zbog toga što od oktobra 1909. godine nije plaćala kiriju za korišćenje prostorija lože *Pobratim*, 7. maja 1910. godine, upućeno pismo u kome se traži izmirivanje zaostalih obaveza.

---

⁴ Zapisnik o radu Kapitela *Srbija* od 11. maja 1909. godine

Očigledan dokaz da su napori braće pokrenuli ložu *Ujedinjenje* nalazi se u zapisniku Kapitela, od 6. septembra 1910. godine, gde stoji da: loža *Ujedinjenje* (citiram) „...moli ložu *Pobratim* da joj ustupi nekolicinu braće kako bi oni mogli uspešnije raditi. Vitezovi su mišljenja da se toj molbi naše bratske lože ne mogu odazvati, ali ako ko od braće bude hteo svojevolejno k' njima stupiti, da mu se ne smeta.”

Pomoć koju je loža *Pobratim* pružila u aktiviranju i oživljavanju rada lože *Ujedinjenje* bila je zaista korisna i bratska. Jovan Aleksijević o tome piše i Andri Diniću 26. novembra 1910. godine i kaže (citiram):

Francuze⁵ smo sasvim elektrizovali: Dali smo im još u indat brata Avramovića, odredili smo četiri naša izaslanika za stalno posećivanje njihovih radova, spustili smo im kiriju, poslugu, ogrev i osvetljenje na najbagateljniju cifru i ponudili smo im i svaku drugu eventualnu pomoć s naše strane, te će bar tako krenuti malo napred.⁶

Zbog pasivnog stava mađarskih masona i izostanka očekivane bratske pomoći, srpski slobodni zidari su, paralelno sa aktivnostima usmerenim ka masonskom osamostaljivanju, poslali u Pariz, radi uspostavljanja novih masonskih komunikacija, brata Vasilija Jovanovića, koji je već postojeće i dobre odnose beogradske lože *Ujedinjenje*, uspeo da značajnije unapredi. Od tada su Veliki Orijent Francuske, a uz njega i Velika loža Francuske, zauzimali posebno mesto u razvoju srpske masonerije i događajima koji su sledili, naročito tokom Prvog svetskog rata.

U leto 1910. godine, na radovima Kapitela *Srbija* prisustvovao je i Veliki sekretar Velikog Orijenta Turske, Nerandunijan, koji je srpskim slobodnim zidarima nudio (citiram):

... 'pomoć', da nam izdejstvuje osnivanje visokih: stepena, s tim da mi prethodno podnesemo o tome našu predstavku, na što mu je odgovoreno, da bi red bio, da se prvo oni nama jave. Od tog doba prošlo je dosta vremena, pa sad evo sa zadovoljstvom saopštavam⁷ braći da smo dobili, odnosno da je loža 'Pobratim' dobila arhitektonsku tablu od turskog Velikog Orijenta, u kojoj nam nude zajednički rad i javljaju tom prilikom da su izabrali novog Velikog majstora.

Burne godine na Balkanu, koje su donele uspostavljanje balkanskog saveza i balkanske ratove, imale su, pored već rečenih i neka druga slobodnozidarska delovanja, od kojih su od posebne važnosti bili dogovori sa Vrhovnim Savetom Grčke. Iako se Vrhovni Savet Rumunije nudio da oni budu ona velika masonska vlast koja će obezbediti konačno osamostaljivanje srpskih slobodnih zidara, ipak su se, u tom izuzetno važnom poslu, masoni u Beogradu opredelili za Vrhovni Savet Grčke. Inicijativa za uspostavljanje ovih veza išla je preko Jovana Aleksijevića, koji je na radu Kapitela *Srbija*, 31. marta 1911. godine, saopštio da je od Vrhovnog Saveta Grčke dobio pismo u kome nude svesrdnu pomoć i obećavaju da će izdejstvovati kod ostalih masonskih vlasti osnivanje Vrhovnog saveta Srbije. Na bazi ovog dopisa, slobodni zidari Srbije odlučuju da velika masonska vlast, koja će obezbediti konačnu samostalnost bude Vrhovni savet Grčke, naravno uz saglasnost Velikog Orijenta i Velike lože Francuske.

Iako tada u Srbiji postoje tri lože - *Pobratim*, *Ujedinjenje* i *Šumadija*, a uslovno i loža *Nemanja* u Nišu, čvrsta veza lože *Ujedinjenje* sa Velikim orijentom Francuske potakla je srpske masone da ponovo ožive rad, odnosno da probude ložu *Sloga*, *Rad* i *Postojanstvo*. To je i učinjeno sredinom februara 1912. godine, uz potpunu saglasnost Velikog orijenta Italije, pod čijom zaštitom je ova loža i osnovana, 1883. godine. Velika italijanska masonska vlast bila je potpuno saglasna da se ova loža stavi pod zaštitu Vrhovnog Saveta Srbije, zarad čijeg osnivanja je i došlo do njenog reaktiviranja.

Najzad, 9. maja 1912. godine, specijalni delegat Vrhovnog saveta Grčke, brat Cefalas, uzdigao je snagom svoje masonske vlasti na 33. stepen braću:

⁵ Članove lože *Ujedinjenje* su ostala braća, zbog dobrih odnosa sa francuskim masonima, zvali „Francuzi“.

⁶ AJ, Fond 100

⁷ Jovan Aleksijević, (primedba autora)

Đorđa Vajferta,
Svetomira Nikolajevića,
Jovana Aleksijevića,
Milutina Perišića,
Dimitrija Jankovića,
Petra Šrepalovića,
Manojla Klidisa,
Petra Pačića,
Dimitrija Mijalkovića i
Pavla Horstiga

čime su stvoreni uslovi da se na tom radu i formira Vrhovni savet Srbije, što je i učinjeno.

Istog dana na zajedničkom radu loža *Pobratim* i *Šumadija*, doneta je odluka da *Pobratim*, koji je do tada radio kao nezavisna radionica od tada radi pod zaštitom Vrhovnog saveta Srbije, a da *Šumadija* zatraži otpust ispod zaštite Velike lože Hamburga i stavi se pod zaštitu srpskog Vrhovnog saveta. Sledećeg dana, na drugoj svečanoj sednici novoformiranog Vrhovnog saveta, pročitan je grčki "patent" o formiranju Vrhovnog saveta Srbije i izabran je Đorđe Vajfert za najmoćnijeg suverenog velikog komandera Vrhovnog saveta Srbije. Na trećem svečanom radu, održanom 11. maja, izabrani su i ostali veliki oficiri, naravno iz redova braće na 33 stepenu.

Konačno priznanje nezavisnosti srpskih masona koji su primili škotski obred usledilo je na Internacionalnoj konferenciji saveznih vrhovnih saveta škotskog reda, održanoj oktobra 1912. u Vašingtonu, čiji je domaćin bio Vrhovni savet Južne jurisdikcije SAD. Od tog trenutka, sve lože u Srbiji, osim lože *Ujedinjenje* radile su pod zaštitom Vrhovnog saveta Srbije. Loža *Ujedinjenje* čekala je saglasnost Velikog Orijenta Francuske, ali je početak Balkanskih ratova prekinuo njihove aktivnosti. Naime, masoni su morali da odgovore svojim obavezama prema državi, pa je organizovani slobodnozidarski rad zamro, sve do 1918. godine.

Brat P.R., „Mudrost“, Beograd

Tarzan i tamna materija

Mnogo toga u svakodnevnom životu prihvatamo zdravo za gotovo. Kada pogledamo sliku Džonija Vajsmilera, olimpijskog šampiona koji je prvi preplivao 100 metara za manje od 60 sekundi, vrate nam se uspomene na detinjstvo kada je jahanje na leđima slona bila toliko uzbudljiva avantura da smo satima čekali za bioskopske ulaznice i pored toga što je film bio crno-beli.

Ne smeta nam, međutim, što lepi Džoni usred džungle gde sem Džejn nema drugih servisa, ima glatko obrijano lice. Dakle bio je ćosav. Tarzan, ne Džoni. Bi li tako hendikepirana junačina, da smo bili svesni hendikepa, privlačila onoliku gužvu i stvarala tako lepe profite “tapkarošima”. Koliko god nam brada smetala i koliko god ona na naš račun stvarala profite raznim proizvođačima mašnica, četkica, nožića, pena, losiona i vodica za brijanje, biti ćosav jeste hendikep, a ne privilegija. Šta bi se desilo da je neko u prepunoj bioskopskoj dvorani uzviknuo: “Gledajte! Tarzan je ćosav”. Naravno, u tome što je Tarzan glatko obrijan nema nikakve štete mada bi možda Džoni bio još lepši da je imao bradu.

Pogledajmo sada jedno od remek dela svetskog slikarstva, “Tajna Večera”, autora koji se smatra jednim od najvećih umova svih vremena, Leonarda.

Ova je slika zvanično druga u rang najvažnijih slika zapadne civilizacije. Šta nam ne smeta na ovoj neprirodnoj slici. Svi sede sa iste strane stola kao da su došli da poziraju umetniku, a ne da

večeraju odnosno da “rešavaju sudbinu univerzuma”. I ovde ne bi bilo štete da se na osnovu analize rasporeda sedenja pojedinaca, njihovog izgleda (feminizirani ili ne) i njihovih izraza (ko se kome naslanja i obraća) ne izvlače zaključci koji suštinski određuju sudbinu mnogih od nas. Ide se dotle da se rasuđuje o tome da je osoba sa desne strane Božijeg Sina u stvari njegova ljubav Marija Magdalena, što bi rekli gnostici, a ne neko od apostola. Dakle osporava se zvanična verzija biografije Božijeg Sina. Izvlače se zaključci o tome šta je u stvari Sveti Gral itd.

I u nauci nalazimo slične opšteprihvaćene nedoslednosti. Lep primer je Ajštajnova formula $E=mc^2$, u kojoj je redosled veličina neuobičajen. Naime, obično se u ovakvim formulama napred piše konstanta, a sledi promenljiva. Ovde je obrnuto. Mada je jasno zašto je Ajnštajn ovako napisao formulu (Ona liči na formulu za kinetičku energiju $E=m \cdot v^2/2$, gde je uloga veličina suprotna: masa je konstantna, a brzina promenljiva, i verovatno je tako napisana da bi se lakše progutala na osnovu asocijacije.), nije jasno to što nikome ne smeta nepravilnost i što se niko ne usuđuje, bar kada piše udžbenik, da promeni redosled. I ovde je, naravno, nebitno da li je ovaj ili onaj redosled. Komutacija u množenju važi. Ima, međutim, u nauci drugih možda jednako važnih novih teorija koje su lako prihvaćene, a teško da mogu da izdrže logiku zdravog razuma.

Krajem devetnaestog veka kada je postavljana teorija elektromagnetnog polja, elektromagnetnog zračenja i proizvodnje i primene elektromagnetne energije, napredni naučnici su imali da se bore sa teorijom etra. Dakle, ima neki nevidljivi materijal, etar, koji prenosi ovu ili onu silu. Razlog ovakvom pogledu bilo je nedovoljno poznavanje prirodne pojave koja je trebalo da se objasni. Kada su saznanja dostigla kritičnu vrednost teorija etra je odbačena mada je uzrečica o “slanju u etar” ostala u upotrebi.

Danas se čini slična greška. Naime, i pored toga što su moderna astronomija i astrofizika praktično stare onoliko koliko je star jedan instrument, teleskop Habl, odnosno od aprila 1990. god., već se kreiraju neverovatne teorije koje premašuju maštu kreatora etra. Prva među njima je teorija o “tamnoj materiji”. To što se nekome gravitaciona polja u kosmosu ne uklapaju u računicu bilo je dovoljno da se izmisli neka nova “strašna” i “tamna” materija. Biće tako sve dok neki bistri um ne promeni formulu i dok sve ne legne tamo gde treba.

Bez pretenzije da budem uvršten u te velike umove smatram da je mnogo realnije ovo što ću ja sada da predložim u odnosu na glupost koja trenutno hara astrofizikom. Dakle, predlažem da se formula o gravitacionoj sili proširi na sledeći način:

$$F = \gamma \cdot \frac{m_1 \cdot m_2}{r^2} \cdot \left(1 - \frac{v^2}{c^2} \right)$$

gde je γ konstanta, r rastojanje između objekata (tela, zvezda, galaksija ...), m_1 i m_2 su mase objekata, c je brzina svetlosti i, što je novo, v je brzina kretanja jednog u odnosu na drugi objekt. Po ovoj formuli, kada se rastojanje između objekata ne menja ($v = 0$) sve ostaje po Njutnu. Ako se tela udaljavaju onda se gravitacija među njima smanjuje pa nije potrebna tamna materija da kompenzuje taj manjak gravitacione sile. Po potrebi znak u zagradi može da se promeni kako bi se formula prilagodila stvarnim merenjima. Formula ne samo da nije tačna već nije ni kompletna. Traži doradu za slučaj kada se objekti približavaju. U svakom slučaju je formula, a ne bajka.

Ipak, možda će ove teorije biti nepotrebne ako neki drugi teleskop bude video malo bolje od „Habla“. Do tada ćemo mi “veliki sveznalci” da propovedamo besmiclice bez posledica po sebe.

Po meni, najveća od svih besmiclica koja je ikad rečena u nauci je “Teorija velikog praska”. Kao, bila je samo jedna tačka, pa je onda iz nekog nikom znanog razloga ta tačka eksplodirala u

neizmernu masu koja se divergentno kreće neviđenom brzinom u prostor koji pre eksplozije nije postojao, a sada je neizmerno veliki i sve je veći. Svemir, po ovome, ima dve praznine, jednu sa strane centralne tačke praska i drugu sa spoljne strane talasa gde se materija prostire. Sve to na osnovu merenja događaja koji su se desili pre više od trinaest milijardi godina. Da ne zvuči bolesno možda bi bilo bi smešno.

Dva živa, duboko skoncentrisana svedoka koji su juče posmatrali jedan te isti događaj danas teško mogu da se slože o tome šta se juče stvarno dogodilo. To svi znamo. Oni koji ne znaju neka pitaju prvog advokata na koga naiđu (Neće proći jeftino, ali ako!) A učeni mangupi znaju šta je bilo i kako je bilo pre 13 milijardi godina. Čak i kada bi sve njihove pretpostavke i uslovi koje su postavljali kada su razvijali teoriju bili tačni, a nisu, suviše je arogantno i nezrelo lupati tako glupo na tako visokom nivou o tako važnim stvarima. Na sreću ova teorija će najverovatnije biti eksperimentalno verifikovana tek za nekih milijardu godina pa se njihov san da dođu do Nobelove nagrade računajući na “carevo novo ruho” neće ostvariti.

Mala računica oko vremena i nastanka. Plutonu, nebeskom telu koje je doskora smatrano planetom, potrebno je da obiđe oko Sunca 248 zemaljskih godina. Jedna godina je na Plutonu 248 puta duža od jedne godine na Zemlji. Ako tih čuvenih 13 milijardi podelimo sa 250, dobićemo oko pedeset miliona. Samo 50 miliona godina. Toliko je puta Pluton obišao oko Sunca od “Velikog praska”. Toliko je prošlo od nastanka nečega iz ničega. Pa to je bilo juče! Koliko ja znam, pre 50 miliona zemaljskih godina na Zemlji je bilo bića (životinja) velikih i preko 20 metara, da ne pominjemo biljke. Računicu možemo nastaviti sa periodom rotacije Mlečnog puta koja iznosi oko 250 miliona godina. Dakle samo 60 rotacija od postanka nečega od ničega.

Jedini razumni razlog uvođenja ove teorije može se naći u potrebama svih religija da zamene teoriju o Postanku jer onako kako je ova rečena, u bilo kojoj od njih, više ne drži vodu ni za nepismene ni za najzanesenije. Ona, doduše, nije držala vodu ni kada je postala zvanična zapadna dogma jer je već tada bilo poznato Aristotelovo učenje o bezpočetku. No, bilo je: „Ko te pita za Aristotela, piši šta ti ja kažem!“

Saglasno tome, veliki prasak koji je od ništa stvorio vasionu nije ništa drugo nego novi način iskazivanja Stvaranja. Način da se “naučno” obezvredi Aristotel i svekoliki zdrav razum.

Nešto od Ništa može da stvori samo Bog i to kada on odluči. Pre trinaest milijardi godina. Veoma je važno da se zna trenutak kako se kreacionisti ne bi sekirali. Ova istina je svakako bila skrivena i od Mojsija jer bi je on rekao u Starom Zavetu. Nije mu rečena verovatno zato što ne bi mogao da je shvati s obzirom na svoje obrazovanje. Čovek je više bio zauzet ratovanjem (Bolje reći svojim pronalaskom: etničkim čišćenjem i genocidom.) pa nije imao vremena za školu.

Čekao je (Bog), a možda će i da čeka, još koju hiljadu godina, da istinu kaže nekom novom Vođi koji ima bolju diplomu i predznanje. Doćiće neki novi Herc, Maksvel, Tesla i slični kojima će ipak reći onu pravu istinu o Početku koju još čuva. Ili je možda već rekao nekome ali njemu je rad odbijen zbog negativne recenzije koju je napisao jedan od onih kojima je sve jasno.

Po meni bi svakako trebalo da se porazmislimo i o tome da nauka ima i odgovornost, a ne samo prava na “slobodu misli” i kreativnost.

Nije baš sve Holivud.

Brat V.L., „Slobodan Jovanović“, Niš